Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος . . » 5,50
Τρίμηνος . . » 2,50	Τρίμηνος . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος | *Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1911* | *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 46*

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ζωὴν ἑνὸς μικροῦ Ρυακίου, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ἑνὸς λόφου, εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ ἀνέβλυσε ἀπὸ τὴν γῆν ἀνάμεσα ἀπὸ δύο πέτρες πρασινισμένες. Ἦτο ἕνα μικρούτσικον καὶ ζωηρότατον Ρυάκιον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρὰ μόνον διὰ παιγνίδια. Εὑρέτε ὅμως πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶχε δίκιον. Δὲν εἶν' ἔτσι; Αὐτὸ τὸ ἐνόησεν ὀλίγον ἀργότερα καὶ τὸ μικρὸν Ρυάκιον, καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ τοῦ μείνῃ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία. Ἐπερνοῦσε λοιπὸν τὸν καιρόν του μὲ παιγνίδια, κατέβαινε γρήγορα τὸν λόφον, καὶ οὔτε στιγμὴν δὲν ἔπαυε νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ γελᾷ.

— «Πότε ἐπὶ τέλους θὰ παύσῃς λιγάκι τὴν φλυαρίαν καὶ τὰ γέλια καὶ πότε θὰ ἀποφασίσῃς νὰ ἐργασθῇς;» τοῦ εἶπε ἕνα γέρικον Ἄλογο, τὸ ὁποῖον εἰργάζετο εἰς κάποιον γειτονικὸν ἀγρόν.

— «Νὰ ἐργασθῶ! ἀπήντησε τὸ Ρυάκιον. Μὰ δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάνω.»

— «Ὤ! τί ἰδέα! Ἔχεις καὶ παραέχεις μάλιστα νὰ κάνῃς,» εἶπε τὸ Ἄλογο· «ὑπάρχει ἐργασία δι' ὅλους μας.»

— «Στάσου νὰ παίξῃς μαζύ μας,» τοῦ ἐφώναξαν τὰ παιδάκια, βουτῶντας τὰ χέρια των εἰς τὸ νερόν.

— «Ἄ ὄχι!» εἶπε τὸ μικρὸν Ρυάκιον, «ἐὰν ὑπάρχῃ ἐργασία δι' ἐμέ, πρέπει νὰ μάθω ποία εἶνε.» Καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ σταματήσουν, διότι ἐγλύστρησεν μέσα ἀπὸ τὰ χεράκια των.

* * *

— «Τί εἰμπορῶ νὰ κάμω;» ἐσκέφθη· «Ὄχι καὶ μεγάλα πράγματα. Εἰμπορῶ ὅμως νὰ ποτίζω αὐτὰς τας μυοσωτίδας καὶ αὐτὰ τὰ νερολούλουδα, νὰ δίδω εἰς τὰ πουλάκια νὰ πίνουν, καὶ νὰ πηγαίνω σιγὰ διὰ νὰ μὴ φοβίζω τὰ μικρὰ ψάρια.»

Ἐξηκολούθησε λοιπὸν αὐτὰς τὰς σκέψεις, καὶ σιγὰ-σιγὰ κατώρθωσε νὰ γίνῃ πιὸ ἥσυχον καὶ ὅταν κάποιος μυλωνᾶς τοῦ ἐζήτησε μίαν ἡμέραν νὰ τοῦ γυρίσῃ τὸν μύλον του, μὲ μεγάλην του ἔκπληξιν εἶδεν ὅτι τὸ κατώρθωνε θαυμάσια. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγεινε μεγαλείτερον καὶ ρωμαλαιότερον, καὶ ἦλθεν ἡμέρα ὅπου τοῦ ἐνεπιστεύθησαν τέλος καὶ ἓν πλοιάριον.

«Ὑπάρχει ἐργασία δι' ὅλους μας!» εἶπε τὸ γέρικον ἄλογο. (Σελ. 365, στ. α'.)

Δὲν ἦτο βέβαια, παρὰ μία βαρκοῦλα, ἀλλ' ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ κάθηνται μέσα ἕνας πατέρας μὲ τὸν υἱόν του· τὸ μικρὸν Ρυάκιον τοὺς ἐπήγαινε μὲ μεγάλην προσοχήν, τόσον καλὰ ποῦ θὰ ἔλεγες ὅτι εἶνε κανένας μεγάλος καὶ σοβαρὸς ποταμός, καὶ δὲν τοὺς ἀναποδογύρισε ποτέ. Ἀργότερα συνήντησεν ἄλλα ρυάκια, τὰ ὁποῖα ἡνώθησαν μαζύ του, καὶ ἐμεγάλωσε πλέον τόσον, ὥστε ἔγεινεν ἀληθινὸς ποταμός. Τότε οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἔδωκαν πολλὰ πλοῖα νὰ μεταφέρῃ, καὶ ἔκτισαν σπίτια ἐκεῖ κοντά, ἐπὶ τῶν κατωφερειῶν ποῦ κατήρχοντο πρὸς τὰς ὄχθας του, διότι τοὺς ἤρεσε νὰ ταξειδεύουν συχνότατα εἰς αὐτόν. Ἐσκέπτοντο: «Νὰ ἕνας ποταμὸς πολὺ ἀσφαλὴς διὰ τοὺς πλέοντας.» Αὐτὸ τοῦ ἦτο ἀρκετὰ κολακευτικόν, διότι ὅλοι οἱ ποταμοὶ δὲν εἶνε ὅπως αὐτός· ἄλλοι τρέχουν πολὺ σιγὰ ἐπ' ἀρκετὸν καιρόν, ἄλλοι ξεχνοῦν ἐντελῶς τὰ πλοῖά των καὶ κρημνίζονται ὁρμητικῶς ἀπὸ μίαν ἀπότομον κατωφέρειαν, σχηματίζοντες καταρράκτην, ὅπου κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διέλθῃ χωρὶς ν' ἀνατραπῇ.

Ἐκτὸς τούτου, ἦτο πολὺ καλὸς ποταμός, διότι παρ' ὅλην τὴν ἐργασίαν ποῦ ἔκαμνε, δὲν ἐλησμονοῦσε ποτὲ νὰ ποτίσῃ τὰ ἄνθη τῶν ὀχθῶν του, νὰ δροσίσῃ τὰς ρίζας τῶν μεγάλων δένδρων, νὰ μεταβάλλῃ μικροὺς βάλτους εἰς μεγάλους καλαμῶνας, καὶ νὰ ρέῃ πολὺ-πολὺ ἥσυχα εἰς τὰ μέρη, ὅπου ἦσαν φυτρωμένα ἀτελείωτα νούφαρα (νυμφαῖαι).

Ὅταν ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ρεύματός του, ἤρχισαν νὰ κτίζουν σπίτια πάρα πολὺ κοντὰ εἰς τὰς ὄχθας του, καθὼς καὶ ὡραίας γεφύρας διὰ νὰ διέρχωνται ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην, καὶ σιγὰ – σιγὰ ἐσχηματίσθη ὁλόκληρος συνοικισμός. [*Μετάφρασις* Α. Β.]

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὁ σκύλος εἶνε ὁ προαιώνιος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνῷ ὅμως ὁ ἄνθρωπος προώδευσεν εἰς μερικὰ πράγματα, ὁ σκύλος ἔμεινεν ὁ ἴδιος. Διὰ τοῦτο γαυγίζει τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὸν κυνηγῷ νὰ τὸν πιάσῃ. [Δ. ΓΡ. Κ.]

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Ὅλα τὰ παιδιὰ κάναμε τρέλλες στὸ χωριό, μὰ ὁ Θανάσης τῆς Ἀντωνιᾶς ἦταν ἄλλου εἴδους, δὲν εἶχε παῖρι. Ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν ἡ μάννα του καὶ ὁ δάσκαλός μας ὁ Τσιλήθρας, ὁλο τἀνάποδα ἔκανε. Στὸ σχολεῖο ἐρχότανε μόνον ὅταν τὸν ἔφερνε δεμένον ἡ μάννα του. Τὸν ἄφινε τὸ ραβδὶ τῆς μάννας του, τὸν ἄρπαζεν ἡ βέργα τοῦ δασκάλου. Πάσχιζε ἡ μαύρη Ἀνεζωλὰ νὰ τὸν μάθῃ δυὸ γράμματα, νὰ τὸν κάμῃ ἄνθρωπο, ἐκεῖνος τὸ δικό του. Μήπως εἶχε κι' ἄλλο παιδί! Αὐτὸς ἦταν τὸ πᾶν γι' αὐτὴ ἀπ' τὸ καιρό, ποῦ ὁ ἄνδρας της γκρεμίστηκε μαζὶ μὲ τὴ σοῦστα φορτωμένη κάτω στὸ Παλιόρρεμα καὶ σκοτώθηκε κι' αὐτὸς καὶ τ' ἄλογό του. Μάτωναν τὰ δάχτυλά της ἀπὸ τὸ ξένο γνέσιμο, ἔπεφταν ἡ πλάτες της ἀπὸ τὸν ξένον ἀργαλειὸ γιὰ νὰ θρέψῃ τὸ Θανάση της, νὰ τὸν ντύσῃ ζεστὰ ζεστὰ καὶ ὡμορφα, νὰ τοῦ ἀγοράσῃ χαρτιὰ γιὰ τὸ σχολεῖο. Μὰ κεῖνος Τοῦρκος, τύραννος γι' αὐτή. «Κάλλιο σκλάβα σ' Ἀλιτζέρι, παιδί μου — τοῦ ἔλεγε — παρὰ μάννα δική σου». Καὶ εἶχε δίκηο. Ψάρι τοῦ θυμότανε τὸ μεσημέρι, ψάρι γύρευε, κρέας τοῦ θυμότανε, κρέας γύρευε. Δὲν ρώταγε; ἔχει ἡ μάννα του νὰ τοῦ τὸ πάρῃ; Καινούργιο ροῦχο δὲν ἔφερεσε χωρὶς νὰ τὸ κλάψῃ. Πότε-πότε παντελόνι ἦταν κοντὸ καὶ πότε τὸ σακκάκι μακρύ. «Καλλίτερα νὰ μὴ μοῦ τῶδινε ὁ Θεὸς» ἔλεγε κάποτε στὴν ἀπελπισία της ἡ δυστυχισμένη Ἀντωνιά. Μὰ πάλι βλέποντας γύρω της τὴν ἐρημιά, ἔκανε τὸ σταυρό της κ' ἔλεγε: «Θεέ μου, συχώρεσέ με, καὶ ποιὸν ἄλλο ἔχω στὸν κόσμο; Δός τον γνῶσι καὶ κόβε μου χρόνια». Κ' ἔτσι περνοῦσαν μέρες θλιβερὲς καὶ νύχτες ἀγρυπνίες, καὶ ὁ Θανάσης ὁλο στὸ χειρότερο. Οἱ συμμαθηταί του ἔφταναν στὸ σχολαρχεῖο κι' αὐτὸς ἐστέκετο ἀκόμη στὴ δευτέρα τοῦ Δημοτικοῦ. Τοῦ κάνου τὰ δάκρυα τῆς μάννας καὶ τὸ ραβδὶ τοῦ δασκάλου.

Ἀπ' ὅλες τὲς τρέλλες του, ἡ θαλασσινὲς ἦσαν ἡ πιὸ παράξενες καὶ γουστόζες. Ὅλες τὲς μέρες καὶ τὲς νύχτες ποῦ φυγοδικοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι, τῆς περνοῦσε στὴ θάλασσα. Κολυμβοῦσε σὰν δελφίνι καὶ βουτοῦσε σὰν πάπια. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ἐκυνηγούσαμε πουλιά, αὐτὸς ἐψάρευε, ἐμεῖς τρυγούσαμε τὰ ξένα ἀμπέλια κι' αὐτὸς βουτοῦσε στὰ φύκη γλὰ ἀχινούς. Ἤξευρε ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κολύμπια καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ψάρια, σὲ τί τσιμπάει ἡ μουρμοῦρα, μὲ τί πιάνεται τὸ λαυράκι, τί ὥρα βάζουν πυροφάνι καὶ τί καιρὸ βγαίνει ἡ τσιπούρα στὰ ρηχά. Ὅταν ἦταν φουρτοῦνα καὶ τὰ κύματα ἀλύπητα δέρνανε τὴν ἀκρογυαλιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ λιμανάκι καὶ πλατειὲς γλῶσσες θαλάσσης χυνόσανε μὲ λύσσα στὴ στεριά, ὁ Θανάσης τῆς Ἀντωνιᾶς ἔσχιζεν ἄφοβα σὰ σαΐτα τὰ κύματα καὶ μὲ τραγούδια ἔβγαινε κολυμπώντας στ' ἀνοιχτά. Ὅταν πάλι ἦταν γαλήνη, ἔστηνε κολυμπώντας τὸ παραγάδι καὶ στὸ συθάμπωμα τοῦ ἥλιου ἔφερνε γεμάτο τὸ καλάθι του τσιπούρες καὶ λεθρίνια στὴ μάννα του. Μὰ γιὰ κεῖνη φαρμάκια καὶ χολὲς ἦσαν τὰ νόστιμα αὐτὰ ψάρια. Οἱ περισσότεροι στὸ χωριὸ μας ἦσαν ναυτικοὶ μὰ ἀπὸ τὸ σόι τοῦ Θανάση οὔτε ἕνας εἶχε βάλῃ ἔστω καὶ τὰ πόδια του στὴ θάλασσα. Αὐτὸς ὅμως ἀγαποῦσε τὴ θάλασσα σὰν ψάρι, λὲς καὶ εἶχε κάποια μαγικὴ δύναμι αὐτὴ καὶ τὸν τραβοῦσε ἀκράτητα στὴν ἀγκαλιά της. Πελεκοῦσε ξύλα, ἐκάρφωνε σανίδες καὶ ὅλο καράβια ἔφτιανε. Μιὰ μέρα τὸν βλέπομε μὲ τὴ σκάφη τῆς μάννας του κ' ἕνα μικρὸ σεντόνι γιὰ πανὶ ν' ἀρμενίζῃ μ' ἕνα ἐλάφρο βορειαδάκι κατὰ τὸν κόβο τοῦ νησιοῦ. Ὅλοι πιστέψανε πῶς πάει, χάθηκε ὁ Θανάσης, μὰ τὸ βραδὺ ἡ σκάφη ἦταν στὴ θέσι της, τὸ σεντόνι στὸ σεντοῦκι τῆς μάννας του καὶ αὐτὸς ἐρροχάλιζε στὴ συνηθισμένη θέσι του κ' ἔθλεπε στὸν ὕπνο του καράβια καὶ πελάγη, ξάρτια καὶ πανιά, φουρτοῦνες καὶ ἀστροπελέκια, γιατὶ καθότανε στὰ χείλη του σὰν εὔμορφη πεταλοῦδα ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας.

Πέρασε τὸ καλοκαῖρι καὶ ἦλθε ὁ Σεπτέμβριος μὲ τὰ πρωτοβρόχια καὶ τὰ καινούργια βιβλία. Ὅλα τὰ παιδιὰ μαζεύτηκαν στὸ Σχολειό, μόνον ὁ Θανάσης τῆς Ἀντωνιᾶς ἔλειπε. Δὲν ἦταν συνηθισμένος νὰ ἔρχεται μόνος του καὶ μάλιστα στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου. Ἕνα πρωὶ λοιπόν, ἐνῶ ὁ Θανάσης ἔτριβε ξέννοιαστος τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν πρωϊνὸ ὕπνο, τοῦ δέν' ἡ μάννα του σφιχτὰ τὰ χέρια πίσω, καὶ κρατῶντας οὐτὴ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ σὰν χωροφύλακας καὶ στὸ ἄλλο χέρι ἕνα ραβδί, μᾶς τὸν φέρνει στὸ σχολεῖο καὶ τὸν ἀπόλυσε στὴν τάξι σὰν τὸ πουλὶ μεσ' τὸ κλουβί. Μὰ ἡ καρδιὰ τοῦ Θανάση δὲν χωροῦσε στοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ σχολείου, ἦταν συνηθισμένη νὰ ξαπλώνεται στὴν ἀπέραντην ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, ποῦ δὲν ἔχει κανένα ἐμπόδιο οὔτε στὸ μάτι οὔτε στὴν φαντασία. Γ' αὐτό, ἀμα ἔγεινε διάλειμμα, γάντζωσε στὴν μάνδρα τῆς αὐλῆς σὰν γάτος καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ δρόμο. «Πᾶστέ τον» μᾶς φωνάζει ὁ δάσκαλος καὶ στὴ στιγμὴ χυθήκαμε ὅλα τὰ παιδιὰ κατὰ πίσω του, ἄλλο μὲ πέτρα στὸ χέρι, ἄλλο μὲ ξύλο καὶ σὰν νὰ μᾶς δίδαξε κανεὶς στρατηγικὴ τέχνη, ἁπλώσαμε καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη γιὰ νὰ τὸν κλείσωμε στὴ μέση. Φεύγει ὁ Θανάσης κατὰ τὴ θάλασσα σὰν κυνηγημένος λαγός καὶ ἡ δυνατὴ νοτιὰ ἐφούσκωνε τὰ ποκάμισά του σὰν τὰ πανιὰ ποῦ ὀνειρευόταν. Σὲ λίγο ἔφτασε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἔμπρος ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα, πίσω οἱ ἐχθροί. Ἔ, πρὸς ὁ θάνατος, πίσω τὸ σχολεῖο. Δὲν χάνει καιρό, πετάει τὰ ροῦχα του καὶ βουτᾶ στὰ κύματα. Ἀνοιχτὰ στὸ πέλαγος μιὰ ἀκοῦνα ἀρμενίζει μὲ μισὰ πανιὰ καὶ χορεύει τρελλὸ χορὸ στὴν ἀγριεμένη τῆς θάλασσας ἐπιφάνεια. Κάποτε-στὴν κορφὴ τῶν κυμάτων φαινότανε τὸ ξανθὸ κεφάλι τοῦ Θανάση καὶ κάποτε χανότανε στὴν ἄβυσσο. Ὅταν ἐφθάσαμε καὶ μεῖς στὴν ἀκρογιαλιά, εἴχαν ἀπομείνει τὰ ροῦχα τοῦ Θανάση πεταμένα στὴ μισητὴ στεριά, ἐνῶ αὐτὸς ἀκολυμβοῦσε εὐτυχισμένος στὴν ἀπέραντη τῆς θαλάσσης ἀγκαλιά. Τὰ μαζέψαμε, καὶ λάφυρο ἀξέχου νίκης, τὰ φέραμε στὸ δάσκαλό μας.

* *

Κάθε Τετάρτη ἔπιανε τὸ βαπόρι στὸ μικρὸ λιμενάκι τοῦ χωριοῦ μας κ' ἡ μέρα ἐκείνη ἦτο γιορτὴ ὁλο τὸ χωριό. Ἰδίως κάτω στὴν ἀκρογιαλιά, ἐστὸ ξύλινο καφενεδάκι τοῦ καπετὰν Νικολοῦ, κάθε Τετάρτη γινότανε σωστὸ πανηγύρι. Πρὶν ἔρθῃ τὸ βαπόρι, τὸ καφενεδάκι ἦταν γεμάτο ἀπὸ κείνους, ποῦ θὰ φεύγανε καὶ κείνους ποῦ θὰ τοὺς προσδοδόνανε, καὶ ὅταν πάλιν ἔφευγε τὸ βαπόρι, τὸ καφενεδάκι ἦταν γεμάτο ἀπὸ κείνους ποῦ θὰ ἐρχόσανε καὶ κείνους ποῦ τοὺς περιμένανε. Ὁ καπετὰν Νικολὸς ἦταν ἄλλοτε — μπορεῖ νὰ τῇ κανεὶς — ἀπὸ τοὺς πρώτους καπεταναίους τοῦ νησιοῦ μας. Μὰ ἡ θάλασσα, ἀφοῦ τοῦ ρούφηξε μιὰ μπρατσέρα, ἕνα τριχαντῆρι, τὸ μεγαλείτερό του παιδὶ καὶ τὰ νειάτά του, τοῦ χάρισε στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς ἐκεῖνο τὸ μικρὸ καφενεδάκι γιὰ τὸ στερνὸ ψωμί του. Ἐκεῖ μέσα, ὅταν φυσοῦσε ὁ βορᾶς καὶ οὐρλιάζε σὰν πληγωμένο θηρίο, ὅταν ἡ θάλασσα ἐκόχλαζε στὸ μικρὸ λιμανάκι καὶ ἡ τράτες σιγουρα δεμένες πλώρη καὶ πρύμνη χορεύανε δαιμονισμένο χορό, οἱ τραπολόγοι μὲ τὰ ἀχτένιστα καὶ γεματα ἄρμη μαλλιά τους, ποῦ δείχνανε τὴν πάλη μὲ τὴ θάλασσα, καὶ τὰ σιδερένια μπράτσα τους, ποῦ δείχνανε τὴν πάλη μὲ τὴν ζωή, καθισμένοι γύρω στὸ στρογγυλὸ τραπεζι ἐπαίζανε σκαμπόλι. Ἡ λάμπα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ καπνισμένο γυαλί της ἔρριχνεν ἀσθενικὸ φῶς καὶ ὁ κρότος τῶν ναργιλέδων ἐπνίγετο στὸ οὐρλιασμα τοῦ ἀνέμου.

Ἐκείνη τὴν Τετάρτην, τὸ βαπόρι μᾶς ἄφησεν ἕνα παράξενο ἐπιβάτη. Μὲ τὸ πλατύγυρο καπέλο του, τὸ κοντοκομμένο ξανθὸ μουστάκι του, μὲ τὴν πίπα στὴν ἄκρη τοῦ στόματός του καὶ τὰ πλατειὰ παντελόνια καὶ παπούτσια, ἐφαίνετο σὰν Ἐγγλέζος καπετάνιος. Ἐκάθησε ὁλομόναχος στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ καφφενὲ καὶ στὸ τραπέζι ἀπάνω ἀπίθωσεν ἕνα εὔμορφο κασελάκι. Πολὸς ἦταν, ἀπὸ ποῦ ἦλθε; Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε.

Θὰ ἔμενε στὸ νηαὶ ἢ θὰ ἔφευγε σὲ τρεῖς ὧρες μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι, ποῦ στεκότανε καταμεσῆς τοῦ λιμανιοῦ σὰν νάθελε κι' αὐτὸ ν' ἀναπαυθῇ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι; Κανεὶς πάλι δὲν ἠξευρε. Περίεργα μάτια τὸν κύτταξαν, μὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο. Ἡ σοβαρὰ μορφή του ἐμποδίζει τὸν καθένα νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ τὸν ἐρωτήσῃ. Γιαυτὸ ἐρωτοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μὰ λίποτε δὲν ἐβγαίνεν ἀπὸ τὴ γνωσὴ αὐτὴ ἀνάκρισι. Ἔπειτα τὸν εἶδανε νὰ γυρίζῃ μέσα στὰ σοκάκια τοῦ χωριοῦ, σὰν ἄνθρωπος ντόπιος ποῦ τὰ καλοξέρει, ἔπειτα πέρασε ἀπὸ τὸ χάλασμα τῆς Ἀντωνιᾶς, ἐστάθη λίγη ὥρα στὰ σωριασμένα λιθάρια καὶ τὰ σάπια ξύλα ποῦ εἶχαν ἀπομείνῃ ἀπὸ τὸ χαμόσπιτο τῆς μαναρίτισσας, καὶ ἔπειτα ἀμπῆκε στὸ προαύλιο τῆς μικρῆς ἐκκλησιᾶς. Τὸ ψηλὸ καὶ γοντρὸ ἀνάστημά του πότε φαινότανε καὶ πότε χανότανε ἀνάμεσα στὰ χοντρὰ κυπαρίσσια, ποῦ στολίζαν πένθιμα τὰ μνήματα. Ὁ παπα-Λευτέρης, 70τάρικο γεροντάκι, ἐχάζευε καὶ αὐτὸς κάτω στὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὸ βαπόρι. Ἄμα ὅμως ἄκουσε τὴν καμπάνα γλυκὰ, γλυκὰ νὰ σκορπίζῃ τὴ λαλιά της, κατάλαβε πῶς κάποια προσφορὰ τὸν περιμένει, κάποια γερόντισσα νὰ ξεμολογηθῇ. Ὅταν ἔφτασε σιγὰ σιγὰ περπατώντας στὸ κάτασπρο ἐκκλησιδάκι, εἶδε τὸν ξένο νὰ στέκῃ στὴν πόρτα νὰ τὸν καρτερῇ.

«Ἀκοῦστε λοιπόν — ἔλεγεν ὁ παπᾶ-Λευτέρης, ὅταν πιὰ τὸ βαπόρι ἦταν μακρὰν, στοὺς χωριάτες, ποῦ τὸν εἶχαν κυκλώσῃ κάτω στὸ καφενεδάκι — στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνη σὰν ἀλλούτερος καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μπῇ στὴν ἐκκλησιά, μὰ κεῖνος μοῦ λέγει: «Παπᾶ μου εἶμαι κ' ἐγὼ χριστιανὸς καὶ δὲν μπαίνω πρώτη φορὰ 'ς αὐτὴ τὴν ἐκκλησιά». Καὶ ὅταν ἐμπῆκε μέσα καὶ ἀσπάσθη ὅλες τὲς εἰκόνες, μοῦ εἶπε πάλι: «Πάρε, παπᾶ μου, αὐτὸ τὸ κουτί, νὰ καὶ τὸ κλειδάκι του, νὰ τὸ ἀνοίξῃς, ἄμα φύγῃ τὸ βαπόρι.» Κ' ἔφυγεν. Ἄμα λοιπὸν ἐσφύριξε τὸ βαπόρι γιὰ τελευταία φορά, ἔβαλα τὸ κλειδὶ στὸ μαγικὸ αὐτὸ κουτί, τ' ἀνοίγω καὶ τί βλέπω! Ἕνα ἀσημένιο καντῆλι, τρεῖς λίρες ἐγγλέζικες καὶ μιὰ σημείωσι, ποῦ ἔγραφε: «Παπᾶ, τὸ καντῆλι νὰ κρεμάσῃς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, σ' ἀφίνω δύο λίρες γιὰ τὸ λάδι ποῦ θὰ καίῃ γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς μάννας μου καὶ μιὰ λίρα νὰ τὴν μνημονεύῃς κάθε Κυριακὴ σ' ἅγια' ὁ Θανάσης τῆς Ἀντωνιᾶς».

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

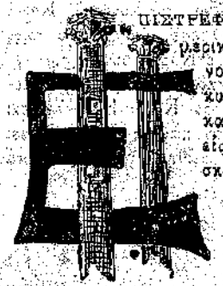

ΠΙΣΤΕΦΩΝ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν καὶ διερχόμενος ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, ὁ Ματσούκας παρουσιάσθη εἰς τὸν ἐκεῖ εὑρισκόμενον τότε Διάδοχον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσύστησεν εἰς τὴν οἰκογένειάν Του μὲ τὰς λέξεις αὐτάς:

— Εἶνε ὁ Ματσούκας, ὁ μεγαλήτερος πατριώτης.

Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἡγεμονικὸν στόμα δὲν εἶπε καμμίαν ὑπερβολήν. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε πατριῶται. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε μεγάλοι. Ἀλλ' ὁ Ματσούκας σήμερον εἶνε ὁ μεγαλήτερος. Δὲν τὸν κάμνει μόνον τὸ αἴσθημά του, ἡ φιλοπατρία του· ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδιοφυία του καὶ ἡ δραστηριότης του. Εἶνε ποιητής, ῥήτωρ καὶ κατ' ἐξοχὴν δραστήριος ἄνθρωπος. Δὲν ἡσυχάζει οὔτε στιγμήν. Διαρκῶς ῥητορεύει, διαρκῶς ἀπαγγέλλει στίχους καὶ διαρκῶς ἐνθουσιασμένος, μεταδίδει τὸν ἐνθουσιασμόν του εἰς τοὺς ἄλλους. Αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά του. Διότι τὸ ἔκαμε πλέον δουλειάν. Ταξειδεύει, περιέρχεται τὴν Ἑλλάδα, πόλεις καὶ χωριά, παίρνει τὸ φύσημά του διὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐκστρατεύει εἰς τὴν Ἀμερικήν. Καὶ παντοῦ ἡ ἴδια ἱστορία: λόγοι, ποιήματα, ἐνθουσιασμός, δάκρυα, φιλήματα, ὅρκοι καὶ ἔρανοι. Διότι εἰς αὐτὸ ἀποβλέπει ἡ ἐνέργεια, ἡ ὁρᾶσις τοῦ Ματσούκα: νὰ κάμῃ τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐκθηλύνουν τὴν φιλοπατρίαν των ἐμπράκτως: νὰ ὑποβάλλωνται εἰς θυσίας, νὰ δίδουν χρήματα διὰ τὸν στόλον, διὰ τὸν στρατόν, διὰ τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν. Καὶ νὰ ὁρκίζωνται, ὅτι ὅταν ἡ Πατρὶς θὰ τοὺς καλέσῃ νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν, θὰ προσφέρουν εἰς τὸν βωμόν της καὶ τὸ αἷμά των, καὶ τὴν ζωήν των. Προχθὲς ἔξαφνα ποῦ ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, δὲν ἔφερε μόνον ἑπτακοσίας χιλιάδας δραχμάς, διὰ τὸ ταμεῖον τοῦ στόλου· ἔφερε καὶ τὸν ἱερὸν ὅρκον χιλιάδων Ἑλλήνων μεταναστῶν, ὅτι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ ἔλθουν νὰ πολεμήσουν διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Χρόνια τώρα ὁ Ματσούκας κάμνει τὸ μέγα πατριωτικὸν αὐτὸ ἔργον. Χρόνια τώρα περιοδεύει παντοῦ ὡς ἐθναπόστολος, ἐνθουσιάζων καὶ φρονηματίζων τοὺς Ἕλληνας, προπάντων τοὺς ξενητευμένους. Ποιητής, ἱεροφάντης τῆς θρησκείας τοῦ πατριωτισμοῦ, περιβάλλεται τὰ ἄμφια τῶν ἐθνικῶν χρωμάτων, ἁπλώνει τὴν σημαίαν καὶ προτείνει τὸν σταυρόν. Τὸν εἴδατε ποτὲ μὲ αὐτὴν τὴν στολήν του; Εἶνε καὶ ὡραῖος, λεβέντης, καὶ ἔχει τὰ φλογερώτερα ἑλληνικὰ μάτια, καὶ ἔχει μίαν βροντώδη φωνήν, παλλομένην ἀπὸ συγκίνησιν. Ἡ ὁμιλία του, ἡ ἀπαγγελία του, ἡ ἁπλή του ἐμφάνεις μὲ τὰ ἱερὰ ἄμφια τῆς πατρίδος, προκαλεῖ ῥίγη ἐνθουσιασμοῦ. Καθαυτὸ ὁ νέος Τυρταῖος. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Ματσούκας δὲν εἶνε χωλὸς ἀπέναντίας τὰ γερά του, τακούρασται πόδια του εἰμποροῦν νὰ σύρουν τὸν πλέον λεβέντικον ἑλληνικὸν χορόν. Δι' αὐτὰ ὅλα σᾶς εἶπα πρὶν ὅτι ἔχει ἰδιοφυΐαν. Διότι τί ἄλλο εἶνε ἡ ἰδιοφυία, παρὰ τὸ σύνολον τῶν προτερημάτων, ποῦ καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν πρὸς κάτι εἰδικὸν καὶ ὡρισμένον; Ἴσως τὴν ἀγνὴν καὶ μεγάλην φιλοπατρίαν τοῦ Ματσούκα νὰ τὴν αἰσθάνωνται καὶ οἱ πολλοὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ μόνος ὁ Ματσούκας ἔχει τὰ προσόντα, σωματικὰ καὶ ψυχικά, νὰ τὴν ἐξωτερικεύῃ, νὰ τὴν μεταδίδῃ. Δι' αὐτὸ ὅ,τι κατώρθωσεν ὡς τώρα ὁ Ματσούκας, κανεὶς πατριώτης δὲν κατώρθωσε ποτέ. Ἐχάρισεν εἰς τὴν Πατρίδα ἕνα πλοῖον, μίαν πυροβολαρχίαν, καὶ ἄναψεν, ἐφλόγισεν, ἐνέρδισεν ὑπὲρ αὐτῆς χιλιάδας ἑλληνικῶν ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι πρὶν ἀδιαφοροῦσαν ἴσως χλιαραί, σβυσμέναι...

Εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ Ματσούκας, ὁ μεγαλήτερος πατριώτης, ἀποτελεῖ φαινόμενον. Κανὲν ἄλλο ἔθνος δὲν θὰ εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ σήμερον μίαν τέτοιαν προσωπικότητα. Ἔθνος δὲ τὸ ὁποῖον βγάζει ἕνα Ματσούκαν, εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται, ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἱερὰν ἀγάπην τῆς πατρίδος περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Διότι, καθὼς ξέρετε, οἱ ἐκλεκτοί, οἱ φαινομενικοὶ ἄνδρες δὲν πίπτουν ἀπὸ τὸν οὐρανόν· γεννῶνται ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἔθνους καὶ εἶνε ἡ ἐκπροσώπησις, ἡ ἀνωτέρα ἔκφρασις τῆς γενικῆς διαθέσεως, τῶν κοινῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Ὁ Ματσούκας, φύσις ἐκλεκτή, ἀντιπροσωπεύει τὴν φιλοπατρίαν ἑκατομμυρίων ὁμοεθνῶν του.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΟΧΑΙ

Φύλλα Φθινοπώρου

2

Κάπου-κάπου καὶ προβάλλει
τὸ καλοκαιράκι πάλι
μόλις ἔφθασε παρέκει
στρέφει, μᾶς κυττᾷ καὶ στέκει

Τὰ καλά του μᾶς θυμίζει
καὶ τὲς ζέστες ξαναρχίζει
κ' ἔτσι ὁλόχαρο ἐκεῖ κάτου
καμαρώνει ἀπ' τὴ χαρά του.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

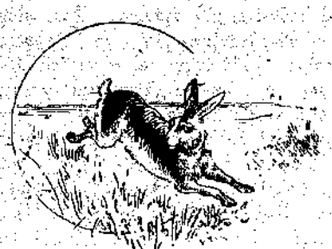

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (*Συνέχεια*)

— Κρομμύδια εἶπες;.. Δυστυχῶς ὄχι, φίλε Κουνέλη.

— Ἀ, κρίμα! Γιατὶ δὲν ξέρεις τί συμβαίνει: μοῦ εἶνε ἀδύνατο, τώρα ὕστερα, νὰ βάλω στὸ στόμα μου κοτόπουλο ἂν δὲν εἶνε τσιγαρισμένο μὲ κρομμύδια...

— Καὶ τώρα πῶς νὰ κάμουμε;

— Ἀ, ἔννοια σου! Θὰ σοῦ φέρω ἐγώ!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ κὺρ Κουνέλης χύνεται ἔξω καὶ χώνεται μέσα στοὺς θάμνους, ὅπου ἐκάθησε περιμένοντας τὸν κὺρ Ἀλούπη.

Δὲν ἐπερίμενε πολύ. Γιατὶ ἀμέσως ὁ κὺρ Ἀλούπης πέταξε τὴν κουβέρτα ἀπὸ πάνω του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι κρυφά.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ κὺρ Κουνέλης, τώβαλε στὰ πόδια καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἔ, φίλε Ἀλούπη!.. Τρέχω νὰ σοῦ βάλω αὐτὰ ἐδῶ τὰ κρομμύδια στὴν κουφάλα ἐκείνου ἐκεῖ τοῦ δένδρου. Θὰ κάμῃς καλὰ νὰ ἔλθῃς νὰ τὰ πάρῃς ὅσο εἶνε φρέσκα!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ κὺρ Κουνέλης ἄρχισε τὸ γκαλοπ ὡς ποῦ ἔφθασε κ' ἐκλείθηκε στὸ σπίτι του.

Ἔτσι ὁ κὺρ Ἀλούπης δὲν τὸν ἔπιασε οὔτε αὐτὴ τὴ φορά.

Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ποῦ δὲν εὕρισκε τρόπο νὰ τὸν πιάσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Γιατὶ ἡ κυρία Σαγκίνα δὲν ἔχει γούνα στὴν οὐρά.

Τὴν γνωρίζετε τὴν κυρία Σαγκίνα; Εἶνε μιὰ μικρὴ Καγκαροῦ, ποῦ καυχᾶται ὅτι κατάγεται ἀπὸ μεγάλο γένος κ' ἔχει στὴν κοιλιὰ μεγάλη τσέπη, γιὰ νὰ βάζῃ μέσα τὰ παιδάκια της. Συνέβη λοιπὸν μιὰν ἡμέρα, ἡ κυρία Σαγκίνα νὰ πεινάσῃ πολὺ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τί νὰ φάγῃ.

Ἔπρεπε γι' αὐτό, μὲ κάθε θυσία, νὰ βρῇ τοὐλάχιστον μερικὰ δαμάσκηνα.

Ὅσον ὀκνηρὴ κι' ἂν ἦταν ἡ κυρία Σαγκίνα, ἡ κοιλιά της ὅμως ἄρχισε νὰ παίζῃ τέτοιον ταμπουρᾶ, ποῦ ἀναγκάσθηκε νὰ βγῇ ἔξω γιὰ κυνήγι. Καὶ ὁ πρῶτος ποῦ ἀπάντησε στὸ δρόμο της, ἦταν ὁ φίλος της ὁ Κὺρ-Κουνέλης.

Ἡ κυρία Σαγκίνα ποτὲ δὲν εἶχε πειράξῃ σὲ πίποτε τὸν Κὺρ-Κουνέλη καὶ γι' αὐτὸ τὰ εἶχαν πάντα καλά. Ἔτσι χαιρετίσθηκαν κ' ἐκάθησαν κοντὰ-κοντὰ νὰ φλυαρήσουν καὶ νὰ γελάσουν σὰν καλοὶ φίλοι. Κ' ἐπάνω στὴν ὁμιλία, ἡ κυρία Σαγκίνα πῆρε θάρρος κ' ἐξωμολογήθηκε στὸν κὺρ-Κουνέλη, ὅτι ἐπέθαινε τῆς πείνας.

— Μπᾶ! καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε τόσην ὥρα; ἐφώναξεν ὁ κὺρ Κουνέλης· μπᾶ, σὲ καλό σας! Καλέ, ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ ποῦ μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὰ ὡραιότερα δαμάσκηνα τοῦ κόσμου.

— Ποῦ, σᾶς παρακαλῶ; μὲ ὑποχρεώνετε! εἶπε ἡ κυρία Σαγκίνα.

— Μπᾶ, μετάξύ μας; οὔτε λόγος νὰ γίνεται! ἀπεκρίθηκε ὁ κὺρ Κουνέλης. Λοιπόν, τὰ καλλίτερα δαμάσκηνα τοῦ κόσμου ὑπάρχουν στὸ δενδρόκηπο τοῦ κυρίου Ἀρκούδα.

Πραγματικῶς· ἐπειδὴ ὁ κύριος Ἀρκούδας ἐζοῦσεν ἀπὸ τὰ δένδρα, ὅπου ἡ μέλισσες ἀποθηκεύουν τὸ μέλι τους, ἐσκέφθηκε μιὰ μέρα πῶς καλὸ θὰ ἦτον νὰ κάμῃ ἕνα περιβόλι μὲ τὰ δένδρα ἐκεῖνα ποῦ τἄνθη τους τὰγαποῦσαν ἰδιαιτέρως ἡ μέλισσες. Ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ μέλι ὁποτε ἤθελε, γιατὶ θὰ ἔφθανε νὰ βλέπῃ ποῦ ἐπήγαιναν ἡ μέλισσες νὰ κάμνουν τὸ μέλι των ἀφοῦ ἔβοσκαν εἰς τὰ εὐώδη ἄνθη τοῦ περιβολιοῦ του.

Ἄρχισαν νὰ τρέχουν τὰ σάλια τῆς κυρίας Σαγκίνας μόλις τῆς εἶπεν ὁ κὺρ Κουνέλης, ὅτι ὅλα τὰ δαμάσκηνα τοῦ κυρίου Ἀρκούδα ἦταν ὥριμα, καὶ σχεδὸν πρὶν τελειώσῃ τὴν ὁμιλία του, ἡ πεινασμένη ἔφυγε σὰ σαΐτα. Σὲ λίγο, ἀνεβασμένη στὴ μεγαλήτερη δαμασκηνιὰ τοῦ κυρίου Ἀρκούδα, ἐτρυγοῦσε τὰ δαμάσκηνα καὶ τὰ ἐκατάπινε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ κὺρ Κουνέλης συλλογίσθηκε κατὰ τὴ συνήθειά του πῶς μποροῦσε νὰ γελάσῃ λιγάκι, ἔτρεξε εὐθὺς στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ἀρούαδα καὶ τοῦ εἶπε πῶς κλέφτες στὸ δενδρόκηπό του ἔτρωγαν τὰ ὡραῖά του δαμάσκηνα.

Ὁ κύριος Ἀρκούδας κατέβηκε στὸν κῆπο καὶ προχώρησε μὲ τὰ βαρειά του τὰ πόδια γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν κλέφτη.

Ἡ κυρία Σαγκίνα ἄκουσε τὰ βήματά του κ' ἐκατάλαβε πῶς κάποιος ἐπλησίαζε στὸ μέρος της. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ἔλεγε:

— Δὲν πειράζει· ἂς κόψω ἀκόμη ἕνα, ἕνα μόνο, καὶ ἔπειτα φεύγω. Ἔλα! ἄλλο ἕνα δαμάσκηνο καὶ φεύγω. Ἔχω καιρό!

Στὸ τέλος, ἄκουσε καθαρὰ τὸν κύριον Ἀρκούδα ποῦ ἐρχόταν ἴσια στὴ δαμασκηνιά. Ἀλλὰ ἡ κυρία Σαγκίνα τὸ χαβᾶ της:

— Ἄλλο ἕνα δαμάσκηνο καὶ φεύγω. Ἔχω καιρό.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε καλὰ-καλὰ νὰ τὸ πῇ καὶ νὰ σοῦ ὁ κύριος Ἀρκούδας παρουσιάζεται στὸ δρομάκο τοῦ περιβολιοῦ. Κυττάζει ψηλά, βλέπει τὴν κυρὰ Σαγκίνα ἐπάνω στὴ δαμασκηνιά, πλησιάζει, πιάνει τὸ δένδρο ἀπὸ τὴ ρίζα καὶ τὸ τραντάζει δυνατά.

Ἡ κυρία Σαγκίνα μπρούμ! πέφτει κάτω μαζὶ μὲ τὰ ἐπίλοιπα δαμάσκηνα. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασε στὸ χῶμα, σηκώθηκε ἀμέσως στὰ πόδια της καὶ ἔτρεξε κατὰ τὸ φράκτη τοῦ κήπου ὅσο γρήγορα θάτρεχε ἕν' ἄλογο.

Βαρειά, κούτσα-κούτσα, ὁ κύριος Ἀρκούδας πῆρε τὸ κατόπι της, καὶ κάθε μέτρο ποῦ ἔκανε ἡ κυρία Σαγκίνα, ὁ κύριος Ἀρκούδας ἐκέρδιζε ἕξαφνος. Γιατὶ ναί μὲν τὰ πόδια του ἦταν ἀργοκίνητα, ἤταν ὅμως μεγάλα κ' ἔκαναν βήματα πλατειά. Ἔτσι, τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ κυρία Σαγκίνα ἔφθασε στὸ φράκτη, ὁ κύριος Ἀρκούδας τὴν ἄρπαξε μὲ τὸ στόμα του ἀπὸ τὴν οὐρά.

Ἡ κυρία Σαγκίνα κατώρθωσε νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγγελα τοῦ φράκτη· ὁ κύριος Ἀρκούδας ὅμως ἦταν πολὺ χονδρὸς γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Στάθηκε λοιπὸν ἀπὸ μέσα καὶ τὴν κρουτοῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὴν οὐρά. Τότε ἡ κυρία Σαγκίνα ἔδωσε μιὰ μὲ ὅλη της τὴ δύναμι κ' ἔβγαλε τὴν οὐρά της ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ κυρίου Ἀρκούδα. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως, ἡ οὐρὰ τῆς κυρίας Σαγκίνας ἦταν τόσο πολὺ σφιγμένη στὸ στόμα τοῦ κὺρ Ἀρκούδα καὶ αὐτὸς πάλι τὴν ἐτραβοῦσε τόσο δυνατά, ὥστε ὅταν ἡ οὐρὰ βγῆκε, ὅλη της ἡ γοῦνα, ὅλες της ἡ τρίχες, ἔμειναν στὸ στόμα τοῦ κ. Ἀρκούδα!

Ὁ κύριος Ἀρκούδας τὴν ἄφισε νὰ φύγῃ. Τί νὰ κάμῃ! Τὸ στόμα του ἦταν τόσο γεμᾶτο ἀπὸ τὲς τρίχες, ποῦ ὁ κακομοίρης ἐκόντεψε νὰ πνιγῇ. Καὶ βεβαιότατα θὰ ἐπνίγετο, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἔφθανε ὁ κὺρ Κουνέλης μ' ἕνα ποτήρι νερό.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη, ἡ κυρία Σαγκίνα, τὸ γένος Καγκαροῦ, δὲν ἔχει γοῦνα στὴν οὐρά της, καὶ τὰ παιδιά της ἐπίσης δὲν ἔχουν, γιατὶ ὑποχρεώθησαν κι' αὐτὰ νὰκολουθήσουν τὴ μόδα τῆς μητέρας των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὁ κὺρ Κουνέλης καὶ ἡ κυρὰ Χελῶνα.

Μιὰ μέρα ὁ κὺρ Ἀλούπης κατέβαινε τὸ μεγάλο δρόμο τῆς ἐξοχῆς, ὅταν ἀπάντησε τὴν κυρὰ Χελῶνα. Ἡ κοκομοῦρα ἡ γρηὰ ἐπερπατοῦσε μὲ κόπο κι' ἐπροχωροῦσε πολὺ σιγά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐσυγκίνησεν καθόλου τὸν κὺρ Ἀλούπη. «Νὰ περίστασι, ἐσκέφθη, νὰ γραπώσω τὴν κυρὰ χελώνα». Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε τίποτα μαζί του, γιὰ νὰ τὴν βάλῃ μέσα, οὔτε καλάθι, οὔτε σακκοῦλι, ἔτρεξε ὡς τὸ σπίτι του, καί, πρὶν προφθάσῃ ἡ κυρὰ Χελώνα νὰ προχωρήσῃ πολύ, ξαναγύρισε σὰν ἀστραπὴ ὁ κὺρ Ἀλούπης μ' ἕνα τσουβάλι στὸν ὦμόν.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ ὡραιοτέρα πεταλούδα

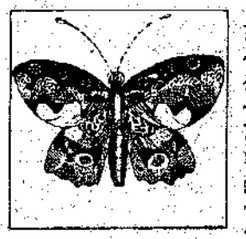

Ἡ πεταλούδα αὐτὴ κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸν Ἄγγλον ἐντομολόγον κ. Percy Cutter μὲ τὰ πτερὰ πεταλουδῶν πάσης ποικιλίας. Δυστυχῶς ἡ εἰκών μας δὲν ἀποδίδει καὶ τὰ ποικίλα λαμπρὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει τὸ μοναδικὸν αὐτὸ εἰς τὸν κόσμον «παρασκεύασμα».

Περίεργον φυλακτὸν

Οἱ ἰθαγενεῖς μιᾶς φυλῆς τῆς Αὐστραλίας φοροῦν εἰς τὸν λαιμὸν ἕνα μετάλλινον δίσκον, διὰ νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὰς μολυσματικὰς ἀσθενείας. Τὸ ἴδιον φυλακτὸν ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νὰ θεραπεύῃ κάθε εἶδους πληγήν. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, τὸ ἐγκόλπιον αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ σεβαστῶν διαστάσεων.

Πτηνὸν πολύτιμον

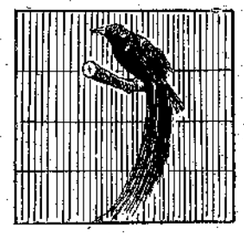

Τὸ πτηνὸν αὐτὸ ἀνήκει σήμερον εἰς τὸν κ. Περρονέλ, πλούσιον Βέλγον. Εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον σπάνια Παραδείσεια, καὶ ἐξετιμήθη 37,500 φράγκα διὰ τὸ θαυμάσιον χρῶμα τοῦ πλουσίου του πτερώματος.

Λανθασμένη Ζωγραφική

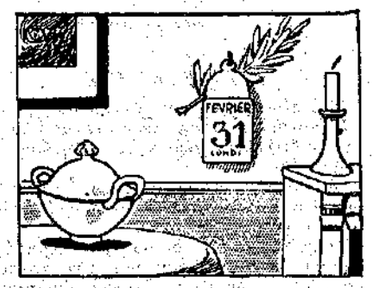

Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ὅπως εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς προηγούμενον φύλλον, ὁ ζωγράφος ἔκαμεν ἐπίτηδες ἕνα χονδρὸν λάθος, τὸ ὁποῖον μάλιστα δὲν εἶνε καθαυτὸ ζωγραφικὸν καὶ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως.

Εἰμπορεῖτε νὰ τὸ εὕρετε; Χάριν διασκεδάσεως μόνον, διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στείλετε τὴν λύσιν, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

[Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Θεᾶς]

ΚΙ	ΜΑΣ	ΣΑ	ΧΕ
ΦΙΣ	ΛΙ	ΛΙ	Α
ΠΑΡ	ΜΕ	ΣΟΣ	ΔΩΝ
ΝΕ	ΝΑ	ΞΕΣ	ΣΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Πόλιν τῆς Γαλλίας, πτηνόν, ποταμὸν τῆς Ἑλλάδος, ὄρος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄνθος.

Δήλωσις: — Αἱ λύσεις συνοδεύονται ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 44ου φυλλαδίου.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Ὅμηρος, Βόλος, Ηύλος, Ψαρά.

Ἴδε τὸν Ὁ. δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ Κεφ Β

ΚΟΛΟΚΥΘΟΥ

Μόλις στρήψει τὸ τραμ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα του, προβάλλει κατάλευκη ἡ ἐκκλησιὰ τῆς Παναγίας. Ἡσυχία καὶ σιωπὴ ἐπικρατεῖ. Τὰ μικρὰ ἀσθενικὰ δενδρύλλια, τὰ φυτευμένα ἔξω ἀπὸ τὰ δυὸ-τρία καφφενεδάκια, σείουν ἁπαλὰ τὰ φύλλα των. Ὁ Κηφισός, ξηρὸς καὶ ἄνυδρος, περνᾷ κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα. Δενδράκια ὑψόνονται 'ς τὲς πλευρές του καὶ πρασινάδες, σκορπίζουν τὸ γλυκὸ χρῶμα των, πρὸ τόσον εὐχαριστεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τόσον γοητεύει τὴν καρδιά.

Ἀκολουθῶ τὸν μαγευτικὸν κάτασπρον δρόμον, ποὺ βαδίζει πλαΐ πλαΐ μὲ τὸν Κηφισσό. Πρὸς τ' ἀριστερᾷ, ἕνας φοῦρνος, κλειστός, μὲ τὴν ἐπιγραφή: *Ἀρτοποιεῖον ὁ Ποταμὸς Κηφισσός.* Ἔπειτα, ὁ δρόμος κάνει ἕνα ἡμικύκλιον, καὶ ἁπλώνεται στὰ μάτια μου μὲ ὅλην του τὴν χάριν καὶ τὴν γραφικότητά του. Περιβόλια καταπράσινα, γεμᾶτα φροῦτα καὶ λαχανικά, καὶ γέφυρες ποὺ συνδέουν τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Πότε πότε, ἀκούεται τὸ βέλασμα καμμιᾶς ἀγελάδος, ἀπὸ ἕνα σταῦλον, σὰν παραπονετικόν; καὶ τὰ ἀπομεμακρυσμένα *γαυγίσματα κανενὸς μανδρόσκυλου.* Περνοῦν, πότε-πότε, κάρρα φορτωμένα γιὰ τὸ λαχανοπάζαρο. Ἠρεμία καὶ ἡσυχία παντοῦ. Ἐλαφρὸ ἀεράκι φυσᾷ μές' ἀπ' τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὸ μικρὸ ρυακι, ὑπόλειμμα τοῦ μεγαλοπρεποῦς ποταμοῦ, ρέει σιγά-σιγά χωρὶς ν' ἀκούεται. Παππάκια σκάβουν τὸ ὑγρὸ χῶμα μὲ τὲς μύτες των, ζητῶντας κανένα σπόρο ἢ σκουλῆκι, καὶ λούζονται 'ς τὸ ρυάκι. Ἀπέναντι, μιὰ αὐλή, μὲ περιβόλι, μεγάλη, ὅπου ἕνα μουλάρι γυρίζει ὑπομονετικὰ τὸ μαγγάνι τοῦ πηγαδιοῦ. Τὸ νερὸ τρέχει, πότε ἀργὰ καὶ πότε γρήγορα, καὶ ὁ μονότονος κτύπος τίκ-τίκ-τίκ-τίκ, διακόπτει τὴ σιωπὴ τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ ἕλιγματώδης δρόμος τώρα χωρίζεται εἰς δύο. Ὁ ἕνας τραβᾷ πρὸς τὰ δεξιά, καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τ' ἀριστερά. Πρὸς τὰ δεξιά, ὑπάρχει μία γέφυρα καὶ πάρα κάτω ἕνα κλειστὸ ἐκκλησάκι, πρασινάδες, καὶ 'ς τὸ τέλος ὁ δρόμος γυρίζει καὶ χάνεται 'μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια μου. Ἀριστερά, ὁ δρόμος βαδίζει πρὸς τὸν ἅγιον Μελέτιον. Ἂς τὸν ἀκολουθήσωμεν. Ἕνα καφφενεδάκι καὶ ταβέρνα μαζί, καὶ βαρέλια, πλαΐ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, καθαρισμένα γιὰ μοῦστο. Σπίτια, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κλειστά, πάλαι καὶ ρημαγμένα, κι' ἕνα ἐκκλησιδάκι τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου μπροστὰ 'ς τὸ δρόμο.

Κατόπιν προβάλλει ἡ ἐκκλησιὰ τοῦ ἁγίου Μελετίου. Ἡ πόρτα του εἶνε ἀνοικτή. Τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι, μὲ τὸν πολυέλαιό του, μὲ τὸ ἱερό του, μὲ τὸν ὡραῖο ρυθμό του, σὲ κάνει νὰ τὸ βλέπῃς καὶ νὰ μὴν τὸ χορταίνῃς.

Δυὸ-τρία κεράκια, ἀναμμένα, χύνουν τὸ ὠχρὸ καὶ ἀσθενικὸ φῶς τους στὴ γλυκειὰ ἡσυχία ποὺ τὸ πλημμυρίζει. Ἡ ψυχὴ τότε ἀφίνει τὸ σῶμα, καὶ πετᾷ πρὸς κόσμους ἄλλους καὶ ἀνυψώνεται πρὸς τὸ ἄπειρον...

Τέλλος Ἄγρας

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Μέσ' ἀπ' τὰ δένδρα τὰ πυκνὰ
ποὺ ἴσκιος βασιλεύει
καὶ ποὺ τἀμέτρητα κλαδιὰ
ὁ ζέφυρος σαλεύει,

Περνᾷ ὡραῖο κι' ἀνθηρὸ
μικροῦλι μονοπάτι
καὶ χυνει ἄρωμα γλυκὸ
σὲ κάθε διαβάτη.

Ὁ ἥλιος ἀπὸ πουθενὰ
ποτὲ τοῦ δὲν τὸ βλέπει,
μὲ ψιθυρίσματα γλυκὰ
τὸ φύλλωμα τὸ σκέπει.

Στολίδια ἔχει τῶν ἀγρῶν
τὰ δροσερὰ λουλούδια
καὶ συναυλία τῶν πουλιῶν
τὰ χαρωπὰ τραγούδια.

Ἕνα τρεχάμενο νερό,
ποὺ μὲ γλυκύτατο σκοπὸ
τάκοῦς νὰ κελαρύζῃ,
τὸ χῶμα του δροσίζει.

Χαρὰ καὶ ἀνοιξις ἐκεῖ
αἰώνια βασιλεύουν,
καὶ ὁδοιπόροι κυνηγοὶ
τὰ κάλλη του γυρεύουν.

Τὸ μονοπάτι τἀνθηρὸ
ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω
κι' ὅταν 'ς τὸ δάσος μεταβῶ,
θὰ τὸ ξαναπεράσω...

Δοξασμένο Εἰκοσιένα

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Στὸ πίσω μέρος τῆς Ἐκκλησιᾶς, φτωχός, κουρελιασμένος στέκεται, καὶ ἁπλώνει μὲ δειλία τὸ χέρι γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη...

Μιὰ μεγάλη λύπη φαίνεται νὰ τὸν τυραννῇ καὶ ἡ καρδιά του σπαράζεται κάθε ποὺ ἁπλώνει τὸ χέρι...

Περνᾶνε μερικοὶ διαβάτες ἀπ' ἐμπρός του καὶ μὲ οἰκτον ρίχνουνε τὴν πενταρά τους στὸ δυστυχῆ. Περνᾶνε ὅμως καὶ κάποιοι ἄλλοι ποὺ μόλις καταδέχονται νὰ ρίξουνε τὴ ματιά τους στὰ κουρέλια τοῦ φτωχοῦ... Ἐσὺ ποὺ κορδωμένος περνᾶς μπροστὰ ἀπ' τὸ φτωχό, γιατ' εἶσαι πλούσιος, βγάλε καὶ ρίξε του μιὰ πενταρα, γιατὶ ποιὸς ξέρει ἂν καὶ σὺ μιὰ μέρα δὲν καταντήσῃς ὅμοια!...

Καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε μιὰ φορὰ εὐτυχής, ἀλλὰ ἡ τύχη του ἐφάνηκε κακιά, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν κατέστρεψε...

Καὶ αὐτὸς εἶχε περιουσία μεγάλη, καθὼς καὶ οἰκογένεια, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τοῦ πῆρε καὶ τὴν περιουσία καὶ τὴν οἰκογένεια καὶ τώρα παντέρημος, κουρελιασμένος, σοῦ ἁπλώνει τὸ χέρι γιὰ νὰ σοῦ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη. Ἀδιάφορος μὴν περνᾷς ἀπ' ἐμπρός του! Ὄχι, γύρισε καὶ δόσε του τὸν ὀβολόν σου.

Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου

Ο ΑΓΡΟΣ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ

Εἰς μίαν τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἐκρήξεων τῆς Αἴτνης, ὁ κίνδυνος τῶν κατοίκων τῆς περιχώρου ἦτο μέγας. Διὰ νὰ ἀποφύγουν λοιπὸν τὸν ἄμεσον ἀφανισμὸν των ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ τὴν λάβαν, ποὺ ἔρρεε κάτω εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, ὅλοι ἔφευγαν, καθεὶς λαμβάνων μαζύ του ὅ,τι ἔκρινε πολυτιμώτερον.

Εἰς τὸ μέσον τῆς βίας καὶ τῆς συγχύσεως, δύο πλούσιοι ἀδελφοί, ὁ εἷς ὀνομαζόμενος Ἀναπίας καὶ ὁ ἄλλος Ἀμφίνομος, ἐνῷ ἐσκέπτοντο ποῖον ἀπὸ τὰ πράγματά των νὰ παραλάβουν, ἐνεθυμήθησαν ἔξαφνα ὅτι ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ των, καὶ οἱ δύο πολὺ γηραιμένοι, δὲν ἠδύναντο νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς. Ἡ υἱϊκὴ ἀγάπη ἐθριάμβευσε, καὶ οἱ εὐγενεῖς νέοι ἀνεβόησαν: «Ποῖος θησαυρὸς ἠμπορεῖ νὰ εἶνε τόσον πολύτιμος, ὅσον ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶς ἔδωκαν ὕπαρξιν καὶ μᾶς ἐπερίθαλψαν καθ' ὅλην μας τὴν ζωήν;» Εἰπόντες δὲ ταῦτα ἔτρεξαν εὐθὺς καὶ ἐπῆραν ὁ εἷς τὸν πατέρα καὶ ὁ ἄλλος τὴν μητέρα, ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους των, καὶ κατ' εὐτυχίαν διεπέρασαν ἀσφαλεῖς τὸν περικυκλοῦντα καπνὸν καὶ τὰς φλόγας.

Ὅσοι εἶδαν τὴν φιλόστοργον ταύτην διαγωγήν, ἐθαύμασαν τὰ μέγιστα· οὗτοι δὲ καὶ οἱ ἀπόγονοί των μετέπειτα ὠνόμαζον τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν οἱ καλοὶ οὗτοι νέοι ἐπέρασαν ὅταν ἔφευγαν, «Ἀγρὸν τῶν εὐσεβῶν».

Πολικὸς Ἀστὴρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης πρὸς τὴν Ἑλένην:
— Δόσε μου, Ἑλένη μου, μιὰ καραμέλα!
Ἡ Ἑλένη ἀποτόμως:
— Δὲν ἔχω μιὰ καραμέλα!
Καὶ ὁ Τάκης:
— Τότε δόσε μου δυό!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ἀμαζόνος

* * *

Μία ἐπισκέπτρια κάθηται πλέον τοῦ δέοντος, καὶ ἡ μικρὰ Φούλα, ἡ ὁποία πεινᾷ, τῆς λέγει:
— Θέλετε, κυρία, νὰ κάμετε ὅ,τι κάμνουμε καὶ μεῖς;
— Τί, παιδάκι μου, τί κάνετε;
— Τρῶμε στὸ σπίτι μας...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠλήνος

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1912

Θὰ διανεμηθοῦν καὶ πάλιν Δῶρα ἀξίας 1700 δραχμῶν διὰ κλήρου, καὶ ἐν βραβεῖον ἀπὸ 8 ἕως 45 δραχ. πρὸς πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ τὸ ἀποκτήσῃ.

Ἡ Διάπλασις, τῆς ὁποίας τὸ 330ον ἔτος λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, σᾶς προσκαλεῖ νὰ ἀνανεώσετε τὴν συνδρομήν σας διὰ τὸ 340ον ἔτος (1912), τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ *1ης Δεκεμβρίου.*

Ἡ Διάπλασις σᾶς ὑπόσχεται ὅτι, ὁ νέος της τόμος θὰ εἶνε πολὺ ἀνώτερος καὶ τοῦ ἐφετεινοῦ. Ἡ δὲ κυριωτέρα ἔλξις θὰ εἶνε τὸ νέον του **μέγα θαυμάσιον μυθιστόρημα,** περὶ τοῦ ὁποίου θὰ πληροφορηθῆτε ἐν ἐκτάσει προσεχῶς.

Ἡ Διάπλασις διατηρεῖ ἀναλοίκητον πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομήν της— **8** δρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ **10** φρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν,— ἡ ὁποία παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα κρονόμια ἀπέναντι τῶν κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν.

Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ ἀναπαρείψῃ τὸν ζῆλον τῶν προϋπομοτέρων συνδρομητῶν της, θὰ διανείμῃ καὶ φέτος **ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ** εἰς **πέντε Κληρώσεις.** Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶνε **Ἐξαιρετικὴ** Κλήρωσις καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὅλων ὅσοι ἀνανεώσαν ἢ θὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, **μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.,** θὰ κληρωθῇ δὲ εἷς μόνος, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης

ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧ. 100 μὲ τόκον δραχμῶν 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐλπίδα

ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50,000

Εἰς ἑκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θὰ διανέμωνται εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς διάφορα Δῶρα, ἀξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κλήρωσιν) τῶν ὁποίων κατάλογος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

Ἡ Α' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου,
Ἡ Β' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου,
Ἡ Γ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ
Ἡ Δ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.

Εἰς ἑκάστην δὲ τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετέχουν οἱ ἔχοντες προπληρώσει συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, *ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνεται ἡ Κλήρωσις.*

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς ἑκάστου συνδρομητοῦ, εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὕτη θὰ πληροφορῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφεται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπευθείας εἴτε διὰ Ξενοδοχείου, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Καὶ τὸ μὲν Λαχεῖον εἶνε διὰ τοὺς τυχηρούς. Ἀλλὰ **δι' ὅλους** ἐν γένει τοὺς προθύμους ὑπάρχει καὶ ἐν **βραβεῖον** τὸ ἑξῆς: Τοὺς 7 τόμους «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δρ. 7, καθὼς καὶ τοὺς 6 τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1911, ὧν ἕκαστος τιμᾶται δρ. 8, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των **μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.,** δικαιοῦνται νὰ τοὺς λάβουν, ὅλους μαζὶ ἢ ὅσους θέλουν, πρὸς **δρ. 4** ἕκαστον. Πρὸς τοῦτο διετέθησαν 50 ἀντίτυπα ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω τόμων, (ἐν ὅλῳ τόμοι 650) διὰ νὰ πωληθοῦν **μόνον** εἰς τοὺς ὡς ἄνω προνομιούχους συνδρομητὰς καὶ **μόνον** μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. (Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, ἢ μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν 50 ἀντιτύπων ἑκάστου τόμου, τὸ προνόμιον παύει). Οἱ τόμοι οὗτοι εἶνε 13. Καὶ ἂν π. χ. τοὺς παραγγείλῃ κανεὶς ὅλους, θὰ ἔχῃ εὐθὺς μίαν ἐκπτωσιν, ἕνα δῶρον ἀπὸ 45 δραχμάς.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως δώρων καὶ βραβείων, ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶνε τὸ πρῶτον καθῆκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθῆκον προκαλῶ σήμερον τοὺς φίλους μου νὰ ἐκπληρώσουν *ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον* καὶ νὰ μοῦ δείξουν ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ζῆλόν των.

Δελτία Ἐγγραφῆς θὰ σᾶς μοιράσω μὲ αὐτὸ ἢ μὲ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ· ὁ δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομική Ἐπιταγή. Ἐμπρὸς λοιπόν! Σᾶς περιμένω.

Η. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1911

"ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ,,

Εἰς κομψὸν τομίδιον ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ βιβλιοπωλείου Ἠλ. Ν. Δικαίου (ὁδὸς Βουλῆς, 5) τὰ «Παιδικὰ Ποιήματα» τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀναστασίου Μωραΐτη. Ἡ ὡραία αὐτὴ Συλλογή, ἡ ὁποία ἔχει εἰς τὸ τέλος καὶ ποιηματάκια τονισμένα, μὲ τὴν μουσικήν των, τιμᾶται μόνον 75 λεπτά. Σᾶς συνιστῶ θερμῶς νὰ τὴν ἀποκτήσετε. Εἶνε ἀπὸ τὰ ὀλίγα, τὰ ὑπάνια βιβλία, ποὺ ἐκδίδονται εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν.

Ρωμαῖε, εἰμπορεῖς νὰλλάξῃς ψευδώνυμον, ἐὰν πληρώσῃς μίαν δραχμήν. Ἀπὸ αὐτὸ ὅμως ποὺ θέλεις νὰ πάρῃς, προτιμῶ αὐτὸ ποὺ ἔχεις.

Ἁπλῆ σύμπτωσις καὶ τίποτε ἄλλο, *Ὀνειρείρον Δούλου* "Ἑλληνος. Αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ ἀρέσουν πολύ. Ὁ ἀριθμός σου εἶνε 1619.

Πραγματικῶς, *Δοξασμένο Εἰκοσιένα.* τὸ ζήτημα τῆς Τριπολίτιδος παρεμέρισε τὴν χολέραν. Οἱ ἄνθρωποι τὴν συλλογίζονται ὀλιγώτερον. τὴν φοβοῦνται ὀλιγώτερον καί... προσβάλλονται ὀλιγώτερον. Τὰ 10 φρ. τοῦ κ. Λ. δὲν τὰ ἔλαβα.

Ἀγριολούλουδο, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ. Ἐλπίζω ὅτι τώρα ποὺ εἶσαι ἐντελῶς καλά, θὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ ὅπως πρῶτα. Ὅσον γιὰ *ἐκεῖνα* μὴ ἀνησυχῇς· γρήγορα θὰ μεγαλώσουν...

Νὰ καὶ ἡ *Πριγκίπισσα τῆς Ἐρείκης* ποὺ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσους μῆνας. Εἶνε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν περίφημον κύκλον τῶν Καλαμῶν, ἀλλὰ ἔλειπε καὶ πρὸ ὀλίγου ἐγύρισε. Τὰ νέα της μ' εὐχαρίστησαν πολύ.

Εἶνε λάθος, *Ὁ Δάλια,* διότι ἡ Σιβηρία εἶνε χώρα τῆς Ἀσίας· φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ προτείνων τὴν Ἄσκησιν ἐσκέφθη ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἡ ὁποία εἶνε κράτος Εὐρωπαϊκόν. Ἡ *ἀνία* ποὺ λέγεις γράφεται μὲ ἰῶτα, ἡ *ἄνοια* μὲ ὄμικρον ἰῶτα.

Δὲν ἔχεις δίκηο, *Ὠλήν.* Ἡ τελετὴ τῆς Σημαίας πρέπει νὰ εἶνε στερεότυπος. Νὰ λέγουν δηλαδὴ καὶ νὰ κάμνουν πάντοτε τὰ ἴδια. Ὅπως καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ κάρτα σου βεβαίως ἐδόθη, *Ἀμαρυλλίς,* ἀλλὰ διὰ τὰ Μ. Μυστικὰ πῶς εἰμπορῶ νὰ ξέρω διατί ἡ *Αὔρα* τοῦ *Ἀναύρου* καὶ ἡ *Ἀργυρότοξος* δὲν σοῦ ἀνταπέδωσαν ἀκόμη τετράδια διὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω; Καὶ ἰδοὺ διατί δὲν ἀπαντῶ εἰς παρομοίας ἐρωτήσεις.

Μεγάλην αἴσθησιν ἔκαμεν εἰς τὸν κύκλον μας ὁ θάνατος τοῦ καλοῦ τοῦ *Μπάμπα-Γεώργου.* Πλεῖστοι φίλοι μου μοῦ γράφουν περὶ αὐτοῦ συγκινητικώτατα.

Ὡς ἑξῆς μοῦ ἀναγγέλλει κάποιος τὴν ἀποτυχίαν του εἰς κάποιας ἐξετάσεις: «Ὅσον διὰ τὰς ἐξετάσεις μου εἰς τὴν Σχολήν... ἐπειδὴ εὐχαριστήθησαν πάρα πολὺ οἱ καθηγηταί, μὲ παρεκάλεσαν, ἐὰν μοῦ εἶνε δυνατόν, νὰ κοιμοῦμαι πάλιν τὰς λαμπρὰς μου ἐξετάσεις τό... ἐπόμενον ἔτος.» Θαυμάσια!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Νέλλα, Πολικὸς Ἀστήρ, Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου, Ἐσπερινὸν Ἑλληνόπουλο* (καὶ ἡ φωτογραφία μ' εὐχαρίστησε πολύ) καὶ Ἑλληνικὴ Δόξα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Ὠλήνος* — «Χειμωνιάτικη Βραδυά» τοῦ *Ἰδανικοῦ τοῦ Καλλιτέχνου* — «Ἡ ἀμοιβή» τοῦ *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* — «Ἐντυπώσεις» τοῦ *Πλοιάρχου Νέμου* — Ἀνέκδοτα καὶ μικρὰ διάφορα διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Μαραθωνομάχος* α. (Κ. Σ.) *Ἀηδὼν τοῦ Πηλίου*, κ. (Λ. Π.) *Βουρκωμένη Θάλασσα* κ. (Ν. Ξ.) *Λάβαρον τοῦ Γερμανοῦ* α. (Χ. Ω.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρότας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἄλλας πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν τὸ *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (0) μὲ *Κυπριακὸν Πόθον*, *Ζιλχὰ Χανούμ*, *Κυπριόπουλο*·—ὁ *Κάσσιος* *Ἐπιδρομεὺς* (0) μὲ *Γενναιόψυχον Ἑλληνίδα*, *Σαμιακὴν Αὔραν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Κάσσου*, *Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος*, *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον*· — τὸ *Συριανὸ Λουκούμι* (0) μὲ *Συριανὴν Αὔραν*, *Συριανάκι*, *Ἠχὼ τῆς Λίμνης*, *Συριανὴν Ναυτοπούλαν*·—ἡ *Αἰγυπτία* *Ἀριστοκράτης* (0) μὲ *Κάσσιον* *Ἐπιδρομέα*, *Ζενιτευμένην Σικινόπαιδα*, *Ἀττικὸν Οὐρανόν*, *Δωδωναῖον*, *Τσιγαρέλλαν*, *Εὐζωνάκι*, *Ζαρίνην*, *Μελάχραν*·—ἡ *Ἥρωὶς τοῦ 21* (0) μὲ *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*, *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Δούκισσαν τοῦ Λάντσιν*, *Φίφτυ-Τοῦ*, *Κάρμεν*, *Νεράϊδαν*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα*, *Ρεζεντᾶ* — ἡ *Παλαιοῦσα Μακεδονία* (0) μὲ *Σκληρὴν Σλαβίαν*, *Ἑλληνικὴν Δόξαν*, *Ἀττικὸν Οὐρανόν*, *Δωδωναῖον*, *Κοσμοκράτορα*, *Ἄνθος Γαζίας*, *Θεοειδῆ Ἀλέξανδρον*·—ἡ *Τζοκόνδα* (0) μὲ *Πρωκίπισσαν τῆς Ἐρείκης*, *Γαλαζοαίματον Φίφτι-Τοῦ*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα·) *Πλοίαρχον Νέμο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πόνναν τοῦ Τολστοί* (ἀκόμη περιμένω τὴν φυτογραφίαν σου·) *Μαίρην Ἀρ. Ἀλέξανδρ.* (εὐχαριστῶ πολύ, ἔστειλα· γράφε μοῦ κάπου-κάπου·) *Φοῦλι* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ διὰ τὴν ποιητικώτατον χαιρετισμόν·) *Ἐλικρινῆ Φίλιαν* (τετράδιον ἔστειλα·) *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* (ἐλήφθησαν· στὸ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ τὰ στέλλης·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (σὲ συγχαίρω· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησε ἰδιαιτέρως·) *Ξένην Δ.* (τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπαράδεκτον·) *Αἰγυπτίαν Ἑλληνίδα* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ναυτίλον* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* (πέρασε τὰ πρῶτα·) *Δάφνης Στέφανον* (τὸ ψευδώνυμον ὑπάρχει· χαρτιὰ τέτοια δὲν ἔχω·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (εὐχόμαι λαμπρὰς προόδους·) *Κλ. Θ. Π.* (ἔστειλα·) *Συριανὸ Λουκούμι* (ἔστειλα·) *Κάσσιον Ἐπιδρομέα* (μὲ τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς φιλοστόργου καὶ πολυαγαπημένης σου μητέρας·) *Ἀττικὸν Οὐρανόν* (ἔστειλα·) *Αἰγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα* (ὄχι τῶν 2, ἀλλὰ τῶν 5 mill. γραμματόσημον πρέπει νὰ ἐσωκλείσης εἰς κάθε τετράδιον διὰ νὰ διαβιβάζεται·) *Ναυτοπούλαν τῆς Κάσσου* (σωστὰ· εὐχαριστῶ·) *Διον. Ι. Μπατ.* (ὄχι·) *Ἀλέξανδρον Γ. Ζ.* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἐλπίζω νὰ πάρης ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράφης συχνά·) *Ἀεροναυτοπούλαν* (ἔστειλα·) *Ἡρωΐδα τοῦ 21* (περάσε τὰ πρῶτα· συμβουλεύσου τὰς Ἀγγελίας τῶν Μ. Συλλόγων·) *Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλαν* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην *Ὀκτωβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἑκάστου φυλλαδίου,—ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφαλίστιον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰδελφιά των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστοί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐκεῖ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 25ης Νοεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ζ', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

442. Δεξίγριφος

Πρόθεσιν, ἄρνησιν, φωνῆεν,
Ἐὰν τὰ βάλῃς στὴ γραμμή,
Ἀρχαίαν πόλιν τῆς Συρίας
Θὰ παρουσιάσῃς στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κρήτης

443. Στοιχειόγριφος

Γνωστοῦ Θεοῦ ἀρχαῖου,
Τοῦ κόβω τὸ κεφάλι,
Κ' ἐκεῖ ποὺ περιμένω
Νὰ πέσῃ φυσικῶς,
Τὸν βλέπω, φύλε λύτα,
Καὶ πάλι νὰ προβάλλῃ,
Μὲ μαγευμένη λύρα
Μεγάλος μουσικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάωνος

444. Αἴνιγμα

Γίγας περίφημος τὸ ἀρσενικόν μου,
Καὶ στὸ κοττέτσι τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἐλπίδος

445. Μωσαϊκὸν

Κρυφθῆτε, βοηθεῖα, πλακοῖνει!
Θεριὸ ἀγριεμένο σιμώνει!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρητικοπούλας

446. Ψαροκόκκαλο

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * * *
* * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄγριον ζῶον, ἐπίθετον, γεωμετρικὸν σχῆμα, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἄνθος εὐώδες, νῆσος καὶ πεῖνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Δόξης

447. Γωνία

```
+ * * * * * =Ἀρχαία χώρα τ' Ἀσίας
* + * * * * =Θεά
* * + * * * *  =Ἀρχαῖος ποιητής
* * * + * * *  =Ἀρχαία πόλ. τῆς Λυδίας
* * * + * * * *  =Ἀρχαία βασιλόπαις
* * + * * * *  =Τιτὰν.
+ * * * * * *  =Θεὸς Αἰγύπτιος.
```

Οἱ σταυροὶ διάσημος ἀρχαῖος Γλύπτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου Δούλου Ἕλληνος

448. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

1 2 3 4 5 6 7 8 9 + + + × × − − : = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, ὧν ἡ τάξις δὲν θὰ ἀλλαγθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ σημεῖα, καθ' οἱανδήποτε τάξιν, ὥστε αἱ σημειούμεναι πράξεις νὰ δίδουν μηδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φώτου Τζαβέλλα

449. Φωνηεντόλιπον

τ - κλ - κῆς - κτνι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχολικοστολίστου Χίου

450. Γρίφος

```
      T          8,4'          NNNNN
T     T      6,20'   5,20'     N   N
  ἐπ'     σεις τ'      α       N   N  ἐξίδου
T     T      1,20'   6,14'     N   N
      T          7,18          N   N
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζητεῖται συνδρομητὴς Πατρῶν, ἵνα διορισθῇ ἀντιπρόσωπος «Κυκλοῦ κόμματος». Ἀπευθυντέον τῇ ἀντιπροσώπῳ *Μοσκιᾷ*, Poste-Restante, Πάτρας. *(ΙΑ', 158)*

Ζήτω τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ!

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΟΡΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀναμφιστικὸν καὶ πλούσιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀγδόου Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαιδείας, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 4 καὶ τοῦ «Ἐμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ, 66 — Πειραιᾶ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 44 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 369]

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀριστ. Δ. Εὐαγγελίδης, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Ρωμαῖος, Βηθλεὲμ Λρ. Δημηνίτου, Χαρ. Σούλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΒΥΤΙΝΗΣ: Τρ. Π. Καραντζίνος
ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Ἀν. Φραγγιας
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου
ΔΕΧΑΙΩΝ: Ρίκα Ν. Ἀγγελοπούλου, Γεωργία Κ. Ξυλογιαννοπούλου
ΔΙΜΝΗΣ: Νικ. Ἀθ. Μάρκος, Γρ. Γ. Παπαγεωργίου.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἡρακλῆς Χ. Τριάντης, Εὐγενία Χ. Τριάντη.
ΠΥΡΓΟΥ: Χρυσὴ Κοκκάνου, Διονυσία Α. Κούτρα, Ἀγαθὴ Γ. Τζαβάρα, Σοφία Μαστραπᾶ, Ἀναστασία Μαγιά, Μαρία Μωράκη, Ἑλένη Μ. Στρατῆ, Ἀλεξάνδρα Κανελλοπούλου, Εὐανθία Ἀντωνοπούλου, Ἀγγελικὴ Καραμάνου.
ΣΥΡΟΥ: Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίνου, Ἀργυρῆ Α. Σπουργίτου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδίας Γ. Συλλιμώτης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἔνδοξος Ἰωλκίς, Αἰγυπτία Ἑλληνίς.
ΣΟΥΛΙΝΑ (Ρουμανίας): Ὀνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΑΓΑΘΗ Γ. ΤΖΑΒΑΡΑ ἐν Πύργῳ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΘ. ΜΑΡΚΟΣ ἐν Λίμνῃ· ἐνεγράφησαν δὲ διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, ὅθεν οἱ ἀποστείλαντες πεντόλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρᾶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2170